

ולרשום את הכרזותיה. מכיוון שהיא דיברה בסיגנון שאין כדוגמתו בעולם המערבי, ושהיה שונה לגמרי מן הדימוי המקובל של מדינת ישראל כמדינה מערבית ליברלית. היא עוררה עניין כפול.

גאולה לא טרחה להסתיר את הסיפוק שהפיקה מתשומת-הלב. כאשר השמיעה דיברייזום בטלוויזיה, כאשר עוררה סערה בכנסת, כאשר הפגינה, היה בולט מאוד שהיא נהנית. אך היה גם בולט שהיא כנה, שהיא אותנטית, שהיא מבטאת את דעותיה האמיתיות, וזה חיפה על ההנאה.

רבים מעמיתיה, ראשי התנועות השונות למען ארץ-ישראל השלמה, הסתייגו ממנה. סיגנונה נראה להם כוולגארי מדי. הם היו משוכנעים כי שיטותיה הפרימרי-טיביות מזיקות לעניין ודוחות אהדים פוטנציאליים. יתכן שקינאו בה.

מנחם בגין חדל מלברך אותה בשלום, קם ויצא במופגן כאשר בא תורה לנאום.

לגאולה לא היה איכפת. לא פעם אמרה כגלוי שהיא מצפצפת על אנינייהטעם, המת-יוחמים אליה כבוז, כביטול או כשינאה. היא היתה בדרדיהמלך להצלחה — הרעיונית וי האישית כאחת.

אם היה מישהו מחבריה מוכן לחסום את דרכה אל מנהיגות הימין הקיצוני, הוא היה צריך להתייחס ביום שהחלה הפרשה של חוקיריזשלים. הצלחתה הפני-טסטית, שאיש לא יכול היה לחלום עליה, ושגם היא עצמה לא חזתה אותה מראש, העמידה אותה בראש המחנה. בתום תש"ם היתה שם-דבר בקאהיר וושינגטון, במוסקבה ובפאריס. איש לא שמע שם על משה שמיר ועל יובל נאמן. את גאולה כה הכירו הכל.

הבית-לריה חובבת-הדיקלום השיגה את כל

יהודית מחזיקה בראשו של הלופרנס

להעביר את רוע הגזרה, היתה אולי "נשית" על פי תפיסה מימיס-עברו, אך קשה להניח כי היא האידיאל העומד לבגד עיני הפמיניסטיות המודרניות. גאולה כהן רואה את עצמה בהחלט כנשית. בראיון

שירת דבורה הוביאה: "כן יאבדו כל -

אשר יבנה לחלום עזיו. אך היא היתה רק כאמצע דרכה. לפניו נפתחו אופקים חדשים.

"היו לי אלף אהבות!"

מה חושבת אשה זו על עצמה? "אני כל הזמן מתרגשת. זה עניין שו טמפרמנט", התוודתה בראיון, "אצלי כוער בפנים ולהכה בחוק".

השקפתה הלאומית-דתית אינה מאפשרת לה להיות פמיניסטית. הדמות האידיאלית שלה היא הנביאה התנכית, וזו רחוקה מן האידיאל הפמיניסטי המודרני.

גיבורות היהדות ונביאותיה היו רחוקות מכן. תפקידן היה לעודד את הגברים לקרב, כפי שעשתה דבורה הנביאה: "חללו פרוזן בישראל חללו / עד שקמת / דבורה / שקמתי, אם בישראל... / עורי, עורי דבורה, / עורי עורי דברי שיר! / קום, ברק, ושבה שביר, כן אבינעום..."

ואילו גאולה יבנה להטיה לפניו כגין: "תהיה גבר! תגיד לעם את האמת!" — מהדורה מודרנית של שירת-דבורה, הרחוקה מאוד מעולם הדימויים של הפמיניזם.

יעל, שהישקתה את סיסרא מנאדה-חלב — ותקת את יתד האוהל ותשם את המקבת בידה ותבוא אליו בלאט ותתקע את היתד ברקתו... — בודאי היתה לוחמת קנאית למען עבר-ישראל, אך לא לפי התדמית הפמיניסטית. יהודית, שכרתה את ראשו של המצביא הבבלי, היתה חסודה, אמיצה ויראת-שמיים, אך קשה לדמיין אותה בראש הפגנה למען שוויוניות הנשים. ואילו אסתר המלכה, שנישאה למלך שיכור ובוזי כדי

החושפני עם שרית ישי התוודתה: "אני אשה יותר מכל אשה המשמיצה אותי, כאשר אני אוהבת, אני מתמסרת עד תום. אין לי פלירטים. אני לא מסוגלת לנהל רומנים של לילה... אצלי כל הדברים צריכים להיות קשורים. אין אצלי פשרות בעניינים האלה. אני לא יכולה לחשוב כל יום על ארץ-ישראל, על ערכים, על יהדות, ובערב לנהל רומן עם אדם שהוא אנטי כל הדברים האלה, הממלאים את הני. לכן כל האהבות שלי היו קשורות באהבתי לארץ-ישראל ולאדיאלים שלי.

"רק חסרי-מוח וצריילב יכולים לחשוב עלי שאין בי אהבה, שאין לי חיים פרטיים. אשה כמוני, לוהטת, כולה אש ולהבה, המסוגלת לתת כל כך הרבה למען מטרה כל כך נעלה, יכולה שלא לאהוב ולהיות נאהבת?"

ולאחר מכן: "היו לי אלף אהבות לפני בער, ואלף אהבות אחריו. אני אשה שחיה מאהבה!"

זה נשמע כמוגזם במיקצת, אך זה מעיד לפחות על הדימוי העצמי שלה.

בניגוד לתדמית שלה אצל אנשים הרואים את גאולה כהן רק על מירקע הטלוויזיה, צועקת ומרעושה, מפגינה ומרביצה, מוצאת בכוח מן האולם ומסתערת על שוטרים, היא אשה סימפאטית במגע אישי.

עמיתיה בכנסת, כלי הברקים של מופגנות, מחבבים אותה אישית, גם כשהם רואים בה "אסון לאומי".

בניגוד לעמיתה, משה שמיר, שמעטים מאוד מחבבים אותה, מוכנים הכל לשבת עם גאולה כהן במיוזון, לגלגל עימה שיחה.

ההבדל נעוץ באישיות. הכל מוכנים להאמין כי גאולה היא אותנטית וכנה — דברים שאינם כה מוכנים מאליהם לגבי משה שמיר, מי שהיה בעבר סטאליניסט

- אויבך ה'! - יעל ליד גופח סיסרא

קיצוני, ובניגוד לשמיר, שלא היה מעולם חייל לוחם, איש אינו יכול לשכוח שגאולה כהן סיכנה לא פעם את חייה במחתרת.

יש לה עוד יתרון אחד. העיר אחד ממת-נגריה: "אולי היא מפורפת, אולי היא וולגאר רית — אך היא תימניה. ותימניה יכולה שלא להיות נחמדה?"

היסטריה פרוננטית

את השקפת-עולמה של גאולה כהן ניתן להגדיר כ"היסטריה פרוננטית", על מישקל ה"מהפכה הי-פרוננטית" אשר לה הסיף ליאון טרוצקי.

היא טוענת שאין היא שונאת ערבים, אך שצריכים לשנוא אותם — למען המטרה.

אמנם, בדירתה המרוהטת בצורה בוהמית יש הרבה חפצים ערביים, והטעם הוא מיוזתי מובהק — אם כי ליד מיטתה מונח גם ספר של היינריך היינה, הסופר היהודי-גרמני שהיה חביב על ז'בוטינסקי. אך היחס לער-בים הוא בלתי-מתפשר.

היא טוענת שהיתה הרבה זמן אלרגית לכל דבר בריטי, וגם לשפה האנגלית, כי "כאשר אתה נלחם נגד האוייב שלך, אתה שונא את כל מה שקשור בו".

מחנכי הפלמ"ח, ובראשם יצחק שדה, לימדו את ההיפך: שיש להיחלם מתוך אהבה לעם וזררק, אך בלא שינאה לאוייב.

בצורה המזכירה במיקצת את סיגנון האנטי-שמנים, היא מבטיחה: "איני שונאת מה שקשור בערבים, אני

אסתר המלכה כורעת לפני אחשוורוש